

CE FACI ACUM?

*Autor Dulea Teodora Maria
Prof.coordonator Voinea Raluca Rodica
Colegiul Național B.P.Hasdeu Buzău*

Bună! Eu sunt Pic, ultimul strop de apă. Vin dintr-un râu sau dintr-o mare sau din paharul unui copilăș. Nu mai țin minte. Ieri am făcut 3 ani. Nu știu cum am rezistat atât. Toți ceilalți nu mai sunt. Mama, frații, miile de unchi, miliardele de verișori, toți plecați, morți, uitați. Consumați, poluați, intoxicați. Și, odată cu ei, mi-au murit și prietenii. Peștii nu mai au unde să își ducă traiul. Acele creaturi fără minte și suflet care m-au condamnat la singurătate, oamenii, nu mai au energie electrică. Nu mai au cu ce să se hidrateze, nu mai au cu ce să-și ude plantele atent aranjate la fereastră. Și tot eu sunt vinovat.

Este anul 3085. Eu sunt ultimul strop de apă. Nu mai am ce să ofer. Nu mai pot să ofer nimic. Ei mă condamnă pe mine pentru că am rămas doar eu. Cu ce sunt eu vinovat că ei aruncau gunoaie în mări și în oceane? De ce e vina mea că doar eu am supravețuit când ei distrugeau VIAȚA?! Dar oare ce e viața? Știu eu ce înseamnă? Am avut parte de așa ceva? Sunt prea mic să știu cum era înainte, dar mama obișnuia să-mi povestească despre lume, așa cum era ea altădată. Am aflat despre ceva numit păduri și copaci și o culoare care te făcea să vrei să ieși din sticlă și să-ți cauți izvorul: verde. Și erau animale și plante și oameni mai zâmbitori. Le plăcea să ne ia în brațe vara și să ne gâdile cu buricele degetelor. Iar noi îi ajutam să avanseze și ei ne mulțumeau cu încă un „gâdilici” (cum spunea mama). Atunci ne dădeam în carusel și produceam energie și făceam cunoștință cu pământul și cu focul, pe care îl potoleam. Eram plimbați și apreciați și ocrotiți. Eu nu știu ce înseamnă.

În schimb, știu cum e să nu am, dar să mi se ceară. Știu cum e să-mi fie dor de cei pe care îi iubesc. Știu cum e să mă trezesc și să mă gândesc: „Oare cât mai am de trăit? Oare mor azi?”. Știu cum e să fie război pentru mine. Să fiu dorit, dar nimeni să nu facă nimic pentru a mă ține în viață. Nu vreau să dispar. Nu vreau să mă descompun și nu vreau să fiu ultima speranță pentru atâtea viețuitoare, dar nu este alegerea mea. Nu pot să mă înmulțesc, nu pot să mă refac, nu pot să îi aduc înapoi pe cei care deja au luptat. Tot ce pot face este să aștept. Să stau și să aștept ca tot ce am clădit până acum să se naruie, eu să plec și să las în urmă o lume fără singurul lucru care conta: viața. Și e numai vina lor. E numai vina voastră! Nu ați știut să aveți grijă de mine! Nu v-a păsat de sănătatea mea! Voi ați aruncat în mine tot felul de deșeuri, voi m-ați poluat, voi m-ați omorât. E vina voastră că nu vă mai pot da ceea ce ați avut, dar nu ați știut să întrețineți.

Ce-o să faceți fără mine? Apa e viață, dar oare e viață fără apă? Dacă nu aș mai fi, lucrurile ar sta în același fel? Bineînțeles că nu. Sunt curios, însă, ce soluție veți găsi, dacă măcar există una. Sunt, de asemenea, curios cât timp mai este până când veți fi puși în situația de a vă descurca fără mine. Simt că sfârșitul e aproape.

Bună! Eu am fost Pic, ultimul strop de apă. *Ce faci acum?*

22 martie 2023(articol scris cu ocazia Zilei Mondiale a Apei)